

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 30/09-10

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 27. januára 2009 predbežne prerokoval sťažnosť Mesta B., B., zastúpeného primátorom mesta Mgr. P. B., vo veci namietaného porušenia základného práva vlastníť majetok zaručeného v čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a základného práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 Sžo 105/2007 z 5. februára 2008 v spojení s opravným uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 Sžo 105/2007 z 5. marca 2008 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Mesta B. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 28. apríla 2008 doručená sťažnosť Mesta B., B., zastúpeného primátorom mesta Mgr. P. B. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie základného práva vlastníť majetok zaručeného v čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a základného práva na

spravodlivé súdne konanie zaručeného v čl. 46 ods. 1 ústavy a práva zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 1 Sžo 105/2007 z 5. februára 2008 v spojení s opravným uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 1 Sžo 105/2007 z 5. marca 2008.

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že v konaní vedenom na Krajskom súde v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“) pod sp. zn. 23 S 189/04 krajský súd konal o žalobe žalobcov v 1. – 14. rade podľa V. časti Občianskeho súdneho poriadku o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia právneho predchodcu sťažovateľa – Okresného úradu B., odbor životného prostredia (ďalej tiež len „sťažovateľ“) č. 140-2001/04735 z 2. júla 2001. Krajský súd rozsudkom č. k. 23 S 189/2004-63 zo 4. apríla 2007 žalobou napadnuté rozhodnutie sťažovateľa zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie, pričom súčasne sťažovateľa zaviazal zaplatiť úspešným žalobcom v 1. – 14. rade trovy konania v sume 10 928 Sk.

Proti výroku o trovách konania predmetného rozsudku krajského súdu podali v zákonnej lehote odvolanie žalobcovia v 1. – 14. rade v zastúpení ich právnym zástupcom, na základe čoho najvyšší súd napadnutým uznesením sp. zn. 1 Sžo 105/2007 z 5. februára 2008 zmenil odvolaním napadnutý výrok rozsudku krajského súdu o trovách konania a sťažovateľa zaviazal zaplatiť úspešným žalobcom trovy konania v sume 82 013,50 Sk. Najvyšší súd opravil chybu v písaní – označenie dátumu vydania rozsudku krajského súdu - v jeho uznesení z 5. februára 2008 opravným uznesením sp. zn. 1 Sžo 105/2007 z 5. marca 2008.

V súvislosti s uznesením a opravným uznesením najvyššieho súdu sťažovateľ v sťažnosti uviedol, že s nimi nesúhlasí, pretože vo veci preskúmaného správneho rozhodnutia nekonal ani nemal „... vplyv na kvalitu prejednávanych vecí, preto nesúhlasí s tým, že bude znášať sankcie za predchádzajúci subjekt“ – konkrétne náhradu trov konania.

V súvislosti s napadnutými rozhodnutiami najvyššieho súdu sťažovateľ v sťažnosti okrem iného uviedol: „*Toto rozhodnutie považujeme za nesprávne preto, lebo my, ako žalovaný, sme nemali vecnú legitimitáciu na rozhodovanie v predmete sporu. Vychádzame z právnej úpravy Zákona č. 416/2001 Z. z. o prechode niektorých pôsobností z orgánov štátnej správy na obce a vyššie územné celky v znení neskorších predpisov, v § 4, ods. 3 uvedeného zákona je upravené, že konanie podľa zákonov uvedených v čl. II. až XX. pred účinnosťou ustanovenou v čl. XXII. dokončia orgány, ktoré ich začali.*“

Vzhľadom na uvedené sťažovateľ žiadal, aby ústavný súd po prijatí jeho sťažnosti na ďalšie konanie rozhodol týmto nálezom:

„*Najvyšší súd uznesením NS SR č. 1 Sžo/105/2007 zo dňa 5. 2. 2008 v spojení s opravným uznesením NS SR č. 1 Sžo/105/2007 zo dňa 5. 3. 2008, porušil základné právo sťažovateľa Mesto B. vlastniť majetok a základné právo na ochranu majetku podľa čl. 20, ods. 1 Ústavy SR.*

Najvyšší súd uznesením NS SR č. 1 Sžo/105/2007 zo dňa 5. 2. 2008 v spojení s opravným uznesením NS SR č. 1 Sžo/105/2007 zo dňa 5. 3. 2008 porušil právo sťažovateľa Mesto B. na spravodlivý proces (na spravodlivé súdne konanie) podľa čl. 46, ods. 1 Ústavy SR a podľa čl. 6, ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

Ústavný súd Slovenskej republiky uznesením NS SR č. 1 Sžo/105/2007 zo dňa 5. 2. 2008 v spojení s opravným uznesením NS SR č. 1 Sžo/105/2007 zo dňa 5. 3. 2008 zrušuje a vec vracia na ďalšie konanie.“

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí senátu bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Podstata námietok sťažovateľa voči napadnutému uzneseniu najvyššieho súdu v spojení s jeho opravným uznesením spočíva v jeho tvrdení, že sťažovateľ nevydal rozhodnutie, ktoré bolo preskúmané v správnom súdnictve krajským súdom a následne odvolacím najvyšším súdom, takže nie je ochotný, resp. nie je správne, aby sťažovateľ znášal následky zrušenia tohto rozhodnutia v podobe jeho povinnosti určenej mu napadnutým uznesením najvyššieho súdu uhradiť úspešným žalobcom v 1. – 14. rade trovy konania. Sťažovateľ argumentuje aj odvolaním sa na ustanovenie § 4 ods. 3 zákona č. 416/2001 Z. z. o prechode niektorých pôsobností z orgánov štátnej správy na obce a na vyššie územné celky (ďalej len „zákon o prechode pôsobností“), podľa ktorého konania začaté podľa zákonov uvedených v čl. II až XX pred účinnosťou ustanovenou v čl. XXII dokončia orgány, ktoré ich začali.

Tým, že najvyšší súd uložil sťažovateľovi znášať trovy konania žalobcov v 1. – 14. rade, ktorí boli úspešní v konaní o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia právneho predchodcu sťažovateľa, malo byť podľa sťažovateľa porušené jeho základné právo vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a tiež jeho základné právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

V súvislosti s predbežným prerokovaním sťažnosti sťažovateľa ústavný súd od krajského súdu vyžiadal aj písomné vyhotovenie rozsudku krajského súdu sp. zn. 23 S 189/04 zo 4. apríla 2007, ako aj zápisnicu z pojednávania krajského súdu, na ktorom bol predmetný rozsudok vyhlásený.

Zo sťažovateľom predložených, ako aj z ústavným súdom vyžiadaných listinných podkladov ústavný súd nezistil, že by v konaní, či už pred prvostupňovým krajským súdom v konaní vedenom pod sp. zn. 23 S 189/04, alebo pred odvolacím najvyšším súdom v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Sžo 105/2007, bol sťažovateľ spochybňoval jeho pasívnu legitimitáciu, t. j. oprávnenie byť žalovaným subjektom.

V uvedenej súvislosti ústavný súd konštatuje, že v prípade konania pred všeobecnými súdmi musí sťažovateľ ochranu svojich základných práv a slobôd vrátane argumentácie s tým spojenou uplatniť najskôr v tomto konaní a až následne v konaní pred ústavným súdom. Pokiaľ sťažovateľ v rámci ochrany svojich základných práv a slobôd uplatní v konaní pred ústavným súdom argumentáciu, ktorú mohol predniesť, avšak nepredniesol už v konaní pred všeobecnými súdmi, ústavný súd na jej posúdenie nemá právomoc (III. ÚS 90/03, III. ÚS 135/03).

Pri rozhodovaní všeobecného súdu v konaní, ktorého je sťažovateľ účastníkom, sťažovateľ nemôže len pasívne vyčkávať na rozhodnutie, a v prípade, ak je preňho nepriaznivé, napadnúť ho sťažnosťou podanou ústavnému súdu, ale v záujme ochrany svojich práv sa má snažiť ovplyvniť ho svojou argumentáciou ešte pred rozhodnutím.

Keďže sťažovateľ námietku týkajúcu sa možného porušenia jeho práv spočívajúcu v spochybnení jeho pasívnej legitimitácie účastníka skúmaného konania nevyužil v konaní pred krajským súdom, ani v konaní pred najvyšším súdom v čase pred jeho rozhodnutím, ústavný súd sťažnosť sťažovateľa pri jej predbežnom prerokovaní odmietol pre nedostatok svojej právomoci na jej prerokovanie (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

Pokiaľ ide o argumentáciu sťažovateľa a jeho odvolanie sa na ustanovenie § 4 ods. 3

zákona o prechode pôsobností, ústavný súd konštatuje, že konanie, v ktorom sťažnosťou napadnutým uznesením a opravným uznesením rozhodoval najvyšší súd ako súd odvolací, bolo konaním podľa druhej hlavy V. časti Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“), t. j. konaním o žalobe proti rozhodnutiu správneho orgánu (§ 247 a nasl. OSP).

Podľa § 247 ods. 2 OSP pri rozhodnutí správneho orgánu vydaného v správnom konaní je predpokladom postupu podľa tejto hlavy, aby išlo o rozhodnutie, ktoré po vyčerpaní riadnych opravných prostriedkov, ktoré sa preň pripúšťajú, nadobudlo právoplatnosť.

Ustanovenie § 4 ods. 3 zákona o prechode pôsobností upravuje prípady „správnych konaní“ (nie súdnych konaní), ktoré ešte neboli skončené pred nadobudnutím účinnosti zákona o prechode pôsobností, t. j. pred 1. januárom 2002.

Vzhľadom na uvedené je nepochybné, že už pred konaním prvostupňového krajského súdu o preskúmaní žalobou žalobcov v 1. – 14. rade napadnutého správneho rozhodnutia právneho predchodcu sťažovateľa č. 140-2001/04735 z 2. júla 2001 muselo byť toto rozhodnutie právoplatné, a teda toto „správne konanie“ skončené. Tento záver nemohol mať žiaden vplyv na právne nástupníctvo sťažovateľa v „súdnom konaní“ o preskúmanie zákonnosti správneho rozhodnutia na základe žaloby podľa V. časti OSP, ktoré riešil práve zákon o prechode pôsobností. Teda rozhodnutím najvyššieho súdu nemohlo byť ani porušené základné právo sťažovateľa na spravodlivé súdne konanie zaručené v čl. 46 ods. 1 ústavy a právo zaručené v čl. 6 ods. 1 dohovoru a v konečnom dôsledku ani jeho základné právo vlastniť majetok zaručené v čl. 20 ods. 1 ústavy.

O zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnený návrh preto možno považovať ten, pri predbežnom prerokovaní ktorého ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej

by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 27/04, I. ÚS 25/05, I. ÚS 74/05, I. ÚS 44/08).

Ústavný súd dospel k záveru, že v danom prípade sa nedá vyvodiť žiadna spojitosť medzi napadnutým uznesením najvyššieho súdu a jeho opravným uznesením a označenými článkami ústavy a dohovoru, preto sťažnosť sťažovateľa mohla byť odmietnutá aj ako zjavne neopodstatnená.

Vzhľadom na to, že sťažnosť sťažovateľa bola odmietnutá, tak ako to je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia, a rozhodnutie o zrušení napadnutých rozhodnutí najvyššieho súdu je podmienené vyslovením porušenia práv alebo slobôd sťažovateľa (§ 127 ods. 2 prvá veta ústavy), ústavný súd sa touto časťou sťažnosti, ktorou sa ho sťažovateľ domáhal, nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 27. januára 2009